

Det egentlige problem er, at vi har nogle sociale boligområder, der i stigende grad er et udtryk for de sociale problemer, der er konsekvensen af mange års udstødelse. Derfor tror jeg, det er vigtigere at tage fat på det problem, der hedder: Hvordan sikrer vi boligområder, der har en mere sammensat beboersammensætning, end vi kender i dag, og dermed også en større robusthed til at tage sig af de folk, der har sociale problemer?

Jeg synes, der er et andet problem knyttet til lovforslaget, idet det eneste, der er tale om her, er, at lejerne ses som problemet. Vi møder en række problemer, hvor udlejeren er problemet, og det forholder lovforslaget sig ikke til. Det gælder de sager, hvor man bor i ejerlejlighedsfællesforeninger, andelsboligforeninger og f.eks. i småhuse, hvor udlejeren bor sammen med lejerne. I det øjeblik man dér har en udlejer, der er umulig at bo dør om dør med, så indeholder det her forslag ikke nogen som helst muligheder for sanktioner over for udlejeren; det synes vi viser nogen ensidighed i loven.

Jeg vil godt sige: Skal SF overveje at stemme for ved tredjebehandlingen, så er forudsætningen, at vi også indfører sanktionsmuligheder over for udlejere, der bebod den ejendom, de lejer ud, men opfører sig, så de er til voldsom gene for lejerne i ejendommen.

Så synes jeg i øvrigt, at det, der også er værd at overveje i denne sag, er, hvad det egentlig bringer af nyt. Til det kunne man sige: Det ville et forsøg jo vise. Men hvad er det, der er af nye ting, som man ikke kan i dag i forhold til den eksisterende lovgivning?

Vi synes, det er lidt det nye, der kommer. Vi synes, man får mange niveauer, fordi nabostridigheder fremover vil skulle reguleres på tre niveauer: dels i forhold til politivedtægten, hvis det er så alvorligt, dels i forhold til de eksisterende boligretter og dels i forhold til det nye organ.

Men jeg vil sige det sådan, at vores stillingtagen ved tredjebehandlingen vil være afhængig af, om man vil erkende, at der skal være en ligeleg behandling af både lejere og udlejere, når de er til gene, og at vi så i øvrigt synes, der i forhold til spørgsmålet om problemljere er meget mere idé i at diskutere det i forhold til de to næste lovforslag på dagsordenen, der nemlig går ud på at udbygge det almennyttige område, så vi får en større spredning – også af problemerne.

Tom Behnke (FP):

Da Fremskridtspartiets boligpolitiske ordfører, fru Kirsten Jacobsen, desværre ikke kan være til stede, skal jeg på partiets vegne sige, at ideen og sigtet med forslaget for så vidt er godt nok, men den konkrete udformning er – som det også har været fremført af andre ordførere – ikke den mest hensigtsmæssige.

Det er ikke sikkert, at forslaget vil have den effekt, som ministeren ellers sigter til, så vi vil i udvalget søge at få rettet forslaget til, så også vi kan støtte det ved tredjebehandlingen.

Jørgen Estrup (RV):

Problemet, som vi står over for, er jo åbenbart en vis forråelse eller i hvert fald et dårligere klima i en del af udlejningssektoren: problemer med nabochikane, støj, hærværk og den slags ting. Løsningsmodellen, som man her prøver at skitsere, er altså boligklagenævnet.

Man kan godt have sin tvivl om, hvorvidt løsningsmodellen vil være effektiv, og i Det Radikale Venstre har vi ganske indgående diskuteret, om dette nu er fremgangsmåden. Det er jo en bureaukratisk model, man stiller op, og ingen kan på forhånd vide, om den vil være velegnet til at løse disse problemer, som jo ikke er de tunge. Det er ikke dem, vi snakker om, for dér, hvor det virkelig drejer sig om, at folk ikke længere kan blive boende det pågældende sted, har vi altså boligretterne. Dette her er mellemproblemerne.

Vi er af den opfattelse, at forsøget skal gøres, og det er jo netop en forsøgsordning, vi her har taget fat på. Men jeg vil godt sige, at det er vigtigt at forstå den balancegang, der er tale om. På den ene side skal vi altså forsøge at bedre klimaet i udlejningssektoren af hensyn til beboerne, af hensyn til udlejningssektoren som helhed og af hensyn til, at man altså ikke ødelægger noget, som kunne være en sektor, som også kan løse sociale problemer. På den anden side skal vi ikke lave et system, der er bureaukratisk, og som måske direkte appellerer til, at de mest smålige tendenser i folk kommer frem.

Det er den balancegang, vi skal finde. Vi mener, at det er fornødt at gøre forsøget med boligklagenævnene, men vi vil meget nødig se, at dette udvikler sig til et system af husordener rundt omkring, hvor små selvbestaltede paver går rundt og fortæller folk, at deres måtte vender galt eller lignende ting.

Jeg håber, at forsøgsordningen vil vise sig at kunne føre til dialog og til forståelse i de enkelte